

וּנְפֹשָׁא בְּאִשָּׁא דְּגִיְהֵנָם בְּכַמְה דִּינִין והנפש נידונת באש הגיהנם
בכמה מיני דינים ועונשים, עַד תְּהוּא זְמַנָּא דְּאַתְגְּזֹר עָלֶיהָ לְקַבְּלָא
עוֹנָשָׁא עד אותו הזמן שניגזר עליה לקבל את עונשה. בְּתַר דְּקַבִּילַת
עוֹנָשָׁא, וּמָטִי זְמַנָּא לְאַתְדַּבְּרָאָהּ ואחרי שהנפש קיבלה את עונשה והגיע
זמנה להיטהר, כִּדִּין אֶסְתְּלֻקָּא מִגִּיְהֵנָם, וְאַתְלַבְּנַת מִחוּבָּהָא
כְּפִרְזֻלָּא דְּאַתְלַבֵּן בְּנוֹרָא ואז היא עולה מהגיהנם ומתלבנת מעוונותיה
כברזל שהתלבן באש, וְסִלְקִין עִמָּהּ, עַד דְּעֵאלַת לְגִנְתָּא דְּעֵדֵן
דְּלַתְתָּא ועולים עימה מלאכי שלום המוציאים אותה מהגיהנם (רמ"ק) עד שהיא
מגיעה לגן עדן התחתון, וְאַסְתְּחִי תַּמָּן בְּאַיְנוּן מִיָּא, וְאַסְתְּחִי
בְּבוֹסְמִין דְּתַמָּן והיא רוחצת שם במים בכדי להיטהר מזוהמת הגיהנם וכן היא
רוחצת גם בבשמים שנמצאים שמה. כְּמָה דְּאַתְ אָמַר כמו שנאמר בפסוק, (שיר
השירים) מְקַטְרַת מֹר וּלְבָנָה דהיינו שבאלו הבשמים ניטהרים ומתלבנים
הנפשות. וְקִיִּמָּא תַּמָּן עַד זְמַנָּא דְּאַתְגְּזֹר עָלֶיהָ לְאַתְרֶחְקָא
מֵאַתְרֵי דִּיתְבִּין בֵּיהּ עֲדִיקָיָא והנפש יושבת שמה עד הזמן שניגזר עליה
להתרחק מהמקום שיושבים בו הצדיקים שהוא גן עדן העליון והוא חלק מכלל עונשי הנפש
(רמ"ק).

אור הרשב"י

חמישית בכלל, אינו רואה חבוט הקבר, כי קדושת שבת מפריד ממנו הקליפה בלי צער חבוט הקבר. וז"ס יום הששי בהא יתירה, כי משעה חמישית של יום הששי ולמעלה, כבר קדושת שבת מאירה אז.

הלימוד היומי

הנפש הזוכה מוקרבת ע"י מיכאל הכהן הגדול

וְכֹדֶם מָטָא זְמַנָּא לְסֻלְקָא וכאשר מגיע זמנה לעלות לגן עדן העליון, **בְּיַדֵּינִי סֻלְקִין עִפּוּהִי, יְרֻנָּא בְּתַר יְרֻנָּא** אז המלאכים עולים עימה מדרגה אחר מדרגה, **עַד דְּאֵתְקַרִּיבַת בְּקוֹרְבָּנָא עַל מְדַבְּחָא** עד שהיא מוקרבת כקרבן על גבי המזבח שהוא ע"י מיכאל השר הגדול המקריב את נשמות הצדיקים בהיכל הרצון (רמ"ק) וסוד הדבר שהיא עולה בבחינת מ"ן אל יסוד המלכות הנקרא מזבח (מק"מ בשם מהרח"ו). **הֲוֵיָא הוּא דְכִתִּיב** וזהו מש"כ בפסוק, **זֹאת תִּהְיֶה תוֹרַת הַמְּצוֹרֵעַ בְּיוֹם טְהֻרָתוֹ וְהוּבָא אֶל הַפֶּהֶן** דהיינו שהוא היום שהיא ראויה להיטהר מעוונותיה אז והובא אל הכהן, דהיינו, **בְּהֵנָּא עֲלָאָה דְלַעֲיָלָא** שהוא הכהן העליון שלמעלה שהוא המלאך מיכאל המקריב אותה לפני הקב"ה, **הָאִי נַפְשָׁא דְלָא אֶסְתְּאַבַּת כָּל כַּד, בְּהָאִי עֲלָמָא, הָאִי אֵית לָהּ תְּקֻנָּתָא, כְּגוּוֹנָא דָּא** וזה דווקא שאותה הנפש לא ניטמאה כ"כ בעולם הזה ויש לה תקנה באופן הזה. **וְאִי לָאו**, (קהלת א) ואם לא אלא שהיא ניטמאה ביותר אז נאמר עליה **מְעוֹנוֹת לֹא יְכוּל לְתַקּוֹן וְגו'** כי נשאר בגיהנם לעולם כמו מצורע שנישאר בצרעתו לעולם או שמחזירים אותה לעולם הזה בסוד הגלגול (אור החמה בשם מהרח"ו).

וזרח השמש בעולם הזה ובא השמש בשעת המיתה

זֹאת תִּהְיֶה תוֹרַת הַמְּצוֹרֵעַ. (ויקרא י"ד) **רַבִּי יִצְחָק פָּתַח,** (קהלת א) **וְזָרַח הַשֶּׁמֶשׁ וּבָא הַשֶּׁמֶשׁ וְגו'.** הָאִי קָרָא

הלימוד היומי

אֶתְמַר, וְאוֹקִימָנָא לִיהּ בְּנִשְׁמַתָּא דְּבַר נֶשׁ ופסוק זה כבר ביארנו
 אותו והעמדנו אותו שהוא מדבר על נשמתו של האדם, **בְּשַׁעְתָּא דְּהִיא**
קִימָא עִמִּיהּ דְּבַר נֶשׁ בְּהֵאֵי עֲלָמָא, כְּדִין וְזֵרַח הַשְּׁמַשׁ
 שבשעה שהנשמה עומדת עם האדם בעולם הזה נאמר עליה וזרח השמש, דהיינו שהנשמה
 הנקראת שמש וזרחת ומאירה בגופו של האדם ומש"כ. **וּבֵּא הַשְּׁמַשׁ, בְּזִמְנָא**
דְּנִפִּיק בַּר נֶשׁ מֵהֵאֵי עֲלָמָא, וְאַשְׁתַּכַּח בְּתַשׁוּבָה שבשעה
 שהאדם יוצא מהעולם והוא נמצא בתשובה ואז נשמתו מטוהרת מכל עוון והיא בבחינת
 שמש המאירה (אור החמה בשם מהרח"ו), **כְּדִין** אז נאמר עליה **אֵל מְקוֹמוֹ**
שׁוֹאֵף זֵרַח הוּא יְשָׁם דהיינו שהיא שואפת לעלות אל מקורה שהוא בגן עדן
 העליון ושם הנשמה וזרחת ומאירה ומתענגת מזיו השכינה (אור החמה בשם מהרח"ו), **אֵי**
זְכָאָה אֵיהּ, כְּמָה דְּאֵת אָמַר ואם הוא צדיק בשעת פטירתו כמו שנאמר,
וּבֵּא הַשְּׁמַשׁ וְטָהַר דהיינו שהנשמה הנקראת שמש היא טהורה ולכן
 היא זוכה להמשך, **וְאַחַר יֵאכַל מִן הַקִּדְשִׁים** [ט] דהיינו שתזכה אח"כ
 להתענג מהקדושה העליונה שהיא המזון הרוחני של הנשמות מפני שיש כח בתשובה לטהר
 את הנשמה מהמעשים הרעים (רמ"ק).

אור הרשב"י

בלימוד תורה ותפלה ומעשי מצותיו, לבלתי
 ישים מגמתו והתאמצו, עבור טובת הנאות
 עצמו, כי אם הכל עבור צורך גבוה.

[ט] והאור המאיר ביאר על מש"כ ובא השמש
 וטהר ואחר יאכל מן הקדשים. אפשר לרמוז,
 שבכאן באה תורתנו, ללמוד לאדם דעת,
 לעבוד את הבורא, ויאחז צדיק דרכו בכל,

הלימוד היומי

כל העוונות מתכפרים ע"י התשובה חוץ מלשון הרע שלוקה בצרעת

תָּא חַיִּי, כָּל חוֹבֵי עֲלָמָא, קִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא מְכַפֵּר
עֲלֵיהוֹ, בְּתִשׁוּבָה, בא וראה שכל העוונות של העולם הקב"ה מכפר
 עליהם ע"י התשובה, **בַּר מִהְהוּא לִישָׁנָא בִישָׁא, דְּאִפִּיק שׁוּם**
בִּישׁ עַל חֲבֵרֵיהּ חוץ מאותו עוון של לשון הרע וכן"ש המוציא שם על חברו
 שאין הוא מתכפר רק בתשובה אלא בצירוף יסורים (אור החמה בשם מהרח"ו). **וְהָא**
אוּקְמוּהִי, דְּכֻתִּיב וכמו שביארנו שכתוב בפסוק, **זֹאת תְּהִיָּה תּוֹרַת**
הַמְּצוֹרֵעַ, זֹאת הִיא תּוֹרַתוֹ שֶׁל מוֹצִיא שֵׁם רָע דהיינו, שהיא
 תורת הנגעים והיסורים ואפילו אם הוא שב בתשובה צריך ללקות בנגעים ומ"מ התשובה
 מועילה להקל מעונשו (רמ"ק). **רַבִּי חֵיִיא אָמַר, כָּל מֵאֵן דְּאִפִּיק**

אור הרשב"י

כדד ישב, הוא הבדיל בין איש לאשתו בין איש
 לרעהו, לפיכך אמרה תורה בדד יהיה מושבו.
 ואמר ר' יהושע בן לוי מה נשתנה מצורע
 שאמרה תורה יביא שתי צפרים לפהרתו, אמר
 הקדוש ברוך הוא הוא עשה מעשה פטיט פירוש
 דבור התמידי יביא קרבן פטיט. ואמרינן
 בערכין, בא וראה כמה גדול כחו של מוציא שם
 רע, מנא לן ממרגלים, ומה המוציא שם רע על
 העצים והאבנים, כך, המוציא שם רע על חברו
 על אחת כמה וכמה. ומכל זה נובל ללמוד גודל
 העונש שנענש האדם בנגעים, ושאר עונשים
 עבור זה. וממילא יובן לכל מדה טובה המרובה,
 למי ששומר בדד עוון מעון זה.

[ו] ובהומר איסור של לשון הרע כתב החפ"ן
 חיים בשמירת הלשון בא וראה כמה גדול
 עונשו של בעל לשון הרע, שמביא על עצמו
 נגעים ע"י דבורו, ונעשה עי"ו מצורע מוחלט,
 כמ"ש בערכין (דף ט"ו ע"ב) כל המספר לשון
 הרע נגעים באין עליו, שנאמר מלשני בסתר
 רעהו אותו אצמית וכו' פ"י אצמית הוא מלשון
 החלטת הנגע כמו שילוף שם בגמרא, אמר ריש
 לקיש זאת תהיה תורת המצורע, תורת המוציא
 שם רע. וראה עד היכן החמיר' תורה בטומאת
 מצורע, שהוא חמור יותר מטומאת זב ובעל קרי
 וטמא מת, שאינו ראוי לבוא אף למחנה ישראל
 כמו שנאמר בדד ישב מחוץ למחנה מושבו.
 ואמרינן התם, מה נשתנה מצורע שאמרה תורה